

opusdei.org

De Bombai a Jaén, del zoroastrisme al catolicisme

Shahrookh Khambatta
Damania explica la seva
història.

26/07/2007

Vaig néixer el 27 abril de 1965 a Bombai, en un barri petitet de vint-i-sis edificis on viuen els *persee*, és a dir, els seguidors de Zoroastre (Zaratustra). El meu barri era una mena d'illa dintre d'aquesta ciutat

immensa, que compta amb catorze milions d'habitants.

Els seguidors de Zoroastre aprenen a tenir bones paraules, bons pensaments i bons fets. Són menys de cent mil en tot el món i no es permeten conversions de pagans, que no poden entrar en els temples de foc, on els sacerdots ofereixen a Déu, simbolitzat en el foc, fusta de sàndal.

A diferència dels hindús, en el zoroastrisme no hi ha castes. Venim de Pèrsia, del regne de Darius I (de fet, el meu fill es diu així, Darius) d'on ens van expulsar els musulmans.

En aquell barri vaig passar la meva infància jugant al criquet, un esport en el qual era bastant "malillo", com dirien a Andalusia. Admirava Sunil Gavaster, un capità de l'Índia que batia molt bé. M'agradava la música pop, encara que -ho sento- no era fan

de John Lennon. En canvi, em*flipava* Bon Jovi. I feia les entremaliadures pròpies de qualsevol nen, com posar cadenats a les portes dels veïns o trencar algun vidre amb la bola de criquet...

La meva vida ha canviat bastant d'aleshores ençà. Ara visc a Jaén i he canviat catorze milions d'habitants per cinquanta milions d'oliveres. ¿Com he arribat fins a aquí? La història és llarga.

Una trobada a Jordània

Malgrat ser *persee*, vaig estudiar en el col·legi catòlic, el sant Francesc Xavier de Bombai. Més tard vaig començar els estudis d'enginyeria naval, però com suspenia una vegada i una altra el dibuix tècnic, vaig estar a punt de deixar-ho. Vaig continuar gràcies a la meva mare, que volia que treballés a terra ferma, encara que jo desitjava embarcar-me l'abans possible.

Va arribar el moment de casar-me i com no estava disposat a seguir l'antiga tradició índia dels matrimonis de conveniència, abans que *em casessin* em vaig embarcar en un vaixell de càrrega. I així vaig estar, viatjant d'un port a un altre, fins que un bon dia vaig caure del cavall; encara que seria millor dir que *vaig caure del vaixell*.

Va ser l'any 92. El vaixell estava en l'únic port de Jordània que dóna al Mar Roig, en el golf d'Akaba. I aquella tarda, després d'un dia dur de treball i de calor... ¡vaig veure unes noies ballant sevillanes! Va ser una flibada. Com diuen per aquestes terres, em *vaig quedar cor-robot* d'una noia de Jaén.

Ens vam veure només tres dies i ens vam trucar per telèfon durant mesos, gastant-nos el sou, fins que ella va decidir viatjar a l'Índia per a conèixer la meva família. Es va

quedar amb nosaltres un mes. El primer que se li va ocórrer, en arribar a Bombai, va ser demanar-me oli per a fer una amanida i una paella a la meva família. I després d'haver recorregut mig món buscant una bona dona, vaig estar a punt de recórrer mig Índia fins que vaig trobar la botelleta d'oli...

Vaig decidir traslladar-me a Jaén i passar a un altre mar, aquesta vegada d'oliveres. Poc després ens vam casar, per l'Església, al gener del 93.

Durant aquests anys, encara que no coneixia Déu, descobria la seva Providència per tot arreu, començant per la meva dona i els meus fills, que van anar arribant com tres benediccions del Cel. Els nois creixien i creixien mentre jo anava canviant per fora (amb successius treballs), i per dintre (replantejant-me què és això que anomenem Déu).

Trobada amb l'Opus Dei

Vam decidir dur els nostres fills a la guarderia del col·legi Guadalimar, que té encomanada la formació espiritual a l'Opus Dei. No sabia res de l'Obra. El tracte va ser cordial, sincer i afectuós i no em van demanar cap “carnet” religiós. Al poc temps, vaig assabentar-me que al col·legi Altocastillo, que també compta amb atenció pastoral de la Prelatura, buscaven un professor d'anglès, vaig anar-hi i em van contractar.

El col·legi em va agradar; la gent era simpàtica i acollidora, i hi havia un senyor particularment afable: el capellà, D. Luis, amb qui vaig fer amistat.

Durant aquest temps, com he dit, creia en l'existència d'una Providència, d'Algú que havia impulsat el vaixell de la meua vida d'un lloc a un altre, sense que jo

perdés el timó de la meva llibertat. I vaig anar interessant-me cada cop més pel catolicisme. Vaig anar a un curs de recés al Rubín de Baeza, una casa molt bonica prop de la muralla per on passejava Antonio Machado als anys vint.

Durant aquests dies de recés escoltava, callava, pensava... Com el poeta, contemplava en silenci aquest nou oceà que s'obria davant meu, i mirava sobretot cap a dintre.

Vaig descobrir la gràcia de Déu, que intuïa que estava allí, en aquella capella... I vaig començar a llegir *Camí*, que em va descobrir uns mars interiors desconeguts. Fins aleshores no havia llegit cap llibre religiós, excepte la Bíblia.

Vigília Pasqual del 1999

Va caure a les meves mans una biografia de sant Josepmaria. Va impressionar-me la seva vida i el

dolor de la seva infància per la mort de les seves tres germanes. Al principi no entenia aquest sofriment, aquesta fe... No comprenia el perdó, i menys l'amor d'un Déu que perdona. Però vaig anar navegant, deixant-me impulsar per la gràcia de Déu i Déu em va concedir el do de la fe. En la Vigília Pasqual de 1999 em va batejar, a la Catedral, el Bisbe de Jaén.

La meva dona, que és cristiana, molt bona, em va deixar durant tot aquest procés espiritual en una gran llibertat. Una de les meves filles, la Natàlia, es va batejar amb mi.

Després em vaig fer cooperador de l'Opus Dei; i quatre anys després, durant un romiatge a la Mare de Déu, vaig comprendre que havia de donar-me completament a Déu. I vaig dir que sí, confiant en Déu, que com és un Bon Pare mai t'abandona.

Tot això ha omplert la meva vida
d'alegria, enmig de les dificultats. I
cada dia, quan combrego, li dic al
Senyor: ¡És veritat, Déu meu, mai
m'abandones!

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/de-bombai-a-
jaen-del-zoroastrisme-al-catolicisme/](https://dev.opusdei.org/ca/article/de-bombai-a-jaen-del-zoroastrisme-al-catolicisme/)
(12/08/2025)